

ско единство въ Европа. „Многобройното славянско семейство, като говори единъ и сжщъ езикъ, има едни и сжщи идеи за добро и зло, една и сжща естествена и нравствена връзка. България не губи надеждитѣ си, щомъ принадлежи на едно старо и славно семейство...“ Дълга ни да организираме свои учебни заведения и да развиваме свой културенъ животъ, въ духа на славянскитѣ си родства, Селимински извежда отъ „естественото човѣшко право“. И вече въ политическата си изповѣдь отъ 1843 г. той настоява да разработваме езикъ и книжнина въ свръзка съ славянската филология, за да достигнемъ по-скоро „славата и знаменитостта на своитѣ прадѣди“. По-късно той е изцѣло обзетъ отъ утопията на панславизма, за да възмечтае какъ руси, поляци, чехи, сърби, българи, като братя отъ единъ и сжщъ произходъ и на брой повече отъ 120 милиона, биха представляли при едно единение „велико културно и мощно племе, съ значителна тежина въ всесвѣтскитѣ везни“.

Доколко Селимински е наклоненъ да разрешава частно Балканската проблема въ духа на една славянска конфедерация въ Източна Европа, трудно е да се каже. Но статии въ този духъ отъ 60-тѣ години той си отбелязва съ особено внимание, както съ особена любовъ той приподписва думитѣ на в. „Изтокъ и Западъ“ отъ 1862 г.: „Напраздно се стараятъ великитѣ сили да получатъ по възможность по-голъма часть отъ наследството на „болния“ (Турция). Винагитѣ сж неестествени наследници; а горнитѣ четири народи (сърби, българи, ромъни и гърци) сж естественитѣ наследници. Който би искалъ да слѣе единъ отъ тия народи съ другитѣ, той ще подбуди вѣчни бунтове между тѣхъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ е доста голѣмъ, та съзнава своята сила и добре знае своята история, тѣй щото никогажъ не ще се съгласи да се откаже отъ своето право да образува отдѣлна държава... Признаваме, че е, може-би, още далечъ времето, когато политическата система въ Европа ще се промѣни така, щото да нѣма освенъ национални държави. Обаче победата на принципа на народността е неоспорима, тѣй като този принципъ е дълбоко вкорененъ въ човѣшката природа, въ условията на цивилизацията и въ крайната цель на всѣко политическо задружно сжществуване, така че той отъ само себе си ще си пробие пжть... Когато цивилизацията